

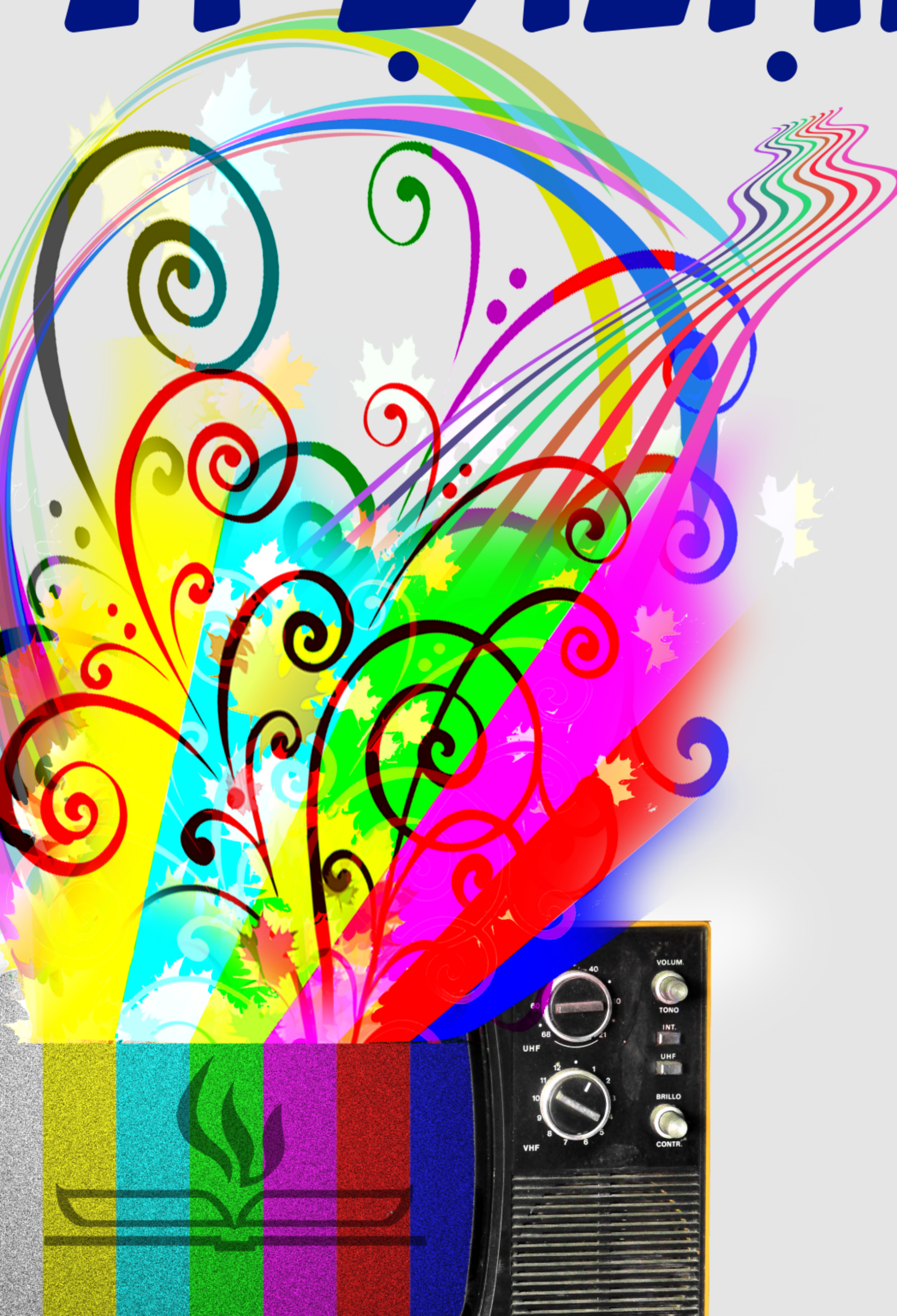
גיליון
35

מאי 2018
אייר ה'תשע"ח

מוֹטְטִיב
על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

רגע - עם החננוכית

רבקה אלמן
הודי ארגוב
שוקי ברקן
ג'ני דונר-קוניגסברג
יעל ויסוצקי
יורם חורש
גיא לנגה
יעל צ'יבוטרו-חוג'ה
ויקי שטמר
יהודית שרייבר

גיליון 35 מתחיל...

בימים אלו מציינת הטלוויזיה החינוכית 52 שנים להיווסדה. אך בתאריך 15 באוגוסט 2018, אם לא תבוטל הגזרה, צפויה הטלוויזיה החינוכית להיסגר ולהימחק כליל. הערוץ האיכותי הזה שגדלנו עליו וילדינו גדלים אתו לא יתקיים עוד.

אנחנו ב"מוטיב" החלטנו להצטרף למאבק למען הטלוויזיה החינוכית, ולכן גיליון זה מוקדש כל כולו לטלוויזיה החינוכית הישראלית.

הטלוויזיה החינוכית היא הטלוויזיה הראשונה של ישראל, תרתי משמע. לכל אחד ואחד מאתנו יש רגעים קסומים עם החינוכית. רגעים שלימדו אותנו, הרחיבו את אופקינו, והיו לנו להשראה. בגיליון זה תוכלו לקרוא יצירות אישיות בהשראת הטלוויזיה החינוכית – סיפורים, שירים, דעות, חוויות וזיכרונות העוסקים בקשר מיוחד עם תכניות העבר וההווה שלה, במקומה החשוב בחיינו, בחיי ילדינו, בחיי הילדים שכולנו היינו, ובחיי התרבות הישראלית כולה.

חוגגים יום הולדת 52 לחינוכית ומצילים אותה מסגירה. כן תזכי לשנה הבאה!

והנה, לפתיחת הגיליון, שירה של צביה גולן "זעקה סופית":

בְּלִיטֵי רָגַע עִם דּוֹדְלִי, מְצַחֵק מְכָל זְוִית
 וְקָשָׁת וְעֵנָן מְעַנֵּינָת וְלַמּוֹדֵית
 עֲשָׂרוֹת תְּכַנִּיּוֹת הָיוּ לְךָ, וְכַעַת רוֹצִים לְהִשְׁבִּית
 כָּל חֶלְקָה טוֹבָה כָּאֵן מְנַסִּים לְהִשְׁחִית
 גְּדֻלָּנוּ עַל בְּרַכְיֶיךָ, הַטֵּלְוִיזְיָה הַחֲנוּכִית
 מְלַמֶּדֶת, מְשַׁכֵּלָה, מְעַנֵּינָת, מְסַתְּוֶרֶת
 עֲכָשׁוּ אֶת נִסְגָּרֶת בְּיַד אַכְזָרִית
 מִן הַרְאוּי שְׁנִזְעַק אֶת זַעְקַתְךָ הַסּוֹפִית.

גְּדֻלָּנוּ עַל בְּרַכְיֶיךָ, הַטֵּלְוִיזְיָה הַחֲנוּכִית
 עֲכָשׁוּ רוֹצִים לְשִׁים אוֹתְךָ בְּכָלוֹב שֶׁל זְכוּכִית
 נְסִיכָה שְׁלָנוּ, אֵיךְ הֶפְכָּת לְלִכְלוּכִית
 עֲכָשׁוּ אֶת נִסְגָּרֶת בְּיַד אַכְזָרִית
 עִם הַבֵּית שֶׁל פִּיסְטוּק וְעִם שְׁעוּרֵי אַנְגְּלִית
 וּמִמָּשׁ בְּלִי סוּדוֹת בְּתוֹךְ הָאֲרוֹנִית
 עִם פְּרַפְרֵי נְחֻמָּד וּרְחוֹב סוּמְסוּם הַיְתָה לִי בְּרִית
 וְעַל שְׁבִיל בְּאֶמְצַע וְשְׁבִיל בְּצַד הַלְכָתִי כְּדַגְמָנִית

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

תבואות תרבות

בְּמִיָּה הָרֵאשׁוֹנִים
פְּנִיָּה הָיָה בְּשַׁחֲר־לֶבֶן
וּבְעֵינֵינוּ הִיָּתָה עֲשִׂירָה בְּצִבְעִים
כְּשָׂדָה פּוֹרַח בְּאָבִיב
וּמִבֶּט מִבְּטִיחַ לְעֵתִיד.

צְעֵדְנוּ בְּדַרְכֵיהָ מְאֻשְׁרִים
גַּם אִם לֹא יֵצְאֵנוּ מִבֵּיתֵנוּ
הַשְׂאֲרָנוּ עֲקֵבוֹת לִילְדֵינוּ
סִמְנֵי דֶרֶךְ כַּתְּפֵלוֹתֵינוּ.

וְאִז עֲנִי דַעַת
בְּשִׂאָם שֶׁל שְׁלֵל הַגְּוֹנִים
צוֹבְעִים אֶת הַמָּסַךְ בְּשַׁחַר
וְאֵנוּ מוֹל פְּנֵי שְׂמָמָה
דְּמָמָה בַּמְדָּבָר.

וְלִדּוֹר הַבָּא
לֹא יִהְיוּ שְׂדוֹת לְקֶצֶר
תְּבוּאוֹת תְּרָבוֹת
אֲבוֹת מְזוֹן לְבְנֵי אָנוּשׁ.

הטלוויזיה החינוכית

רצנו בכל כוחנו במעלה ההר עד שהגענו באפיסת כחות למכולת של אברהם שקנה מקלט טלוויזיה חדש – שחור־לבן. בכל יום בשעה ארבע בדיוק, לאחר שסיימנו את שיעורי הבית ועזרנו לאימא לנקות את הבית, רצנו יחפים, מושיטים ידיים לקטנים, התיישבנו זה ליד זה.

”הס”, מבקש אברהם, ”אחרת אבקש מהאנשים הקטנים שבמקלט ללכת הביתה!” כמו מתוך באר שאבנו אל חושינו הרפתקאות של פיסטוק וחברו הטוב רגע בבית המוזר, המצחיק והקטן. חיכינו בשקיקה לסיפורים של דודלי החביב עם השפם שכל הילדים התאספו במכולת שלו ואהבו כל מה שבו. את רגע שהפך בן־רגע לילד ואת חביתוש שבמתיחת קפיץ זו ודיבר והצחיק את כולם. לא אשכח את דבי והגיטרה שלימדה אותנו אנגלית בחיוך גדול על השפתיים על אף הטרגדיה שעברה ואושפזה בבית חולים בגלל תאונת דרכים. את קישקשתא שכל ילדי הגן שהיו ישובים על הרצפה העריצו כי הוא לא התבייש לדבר על מה שקשה או כואב או על הפחדים שהוא פוגש... בלילות חלמנו שהמכולת של דודלי היא בעצם הכיתה שלנו ואנו רצים בשקיקה לבית הספר ולא רוצים לחזור בחזרה כי נעים לנו מאוד בחברתו של האחר, אנחנו סוף־סוף מצליחים לתקשר ומוצאים בקלות דרכים לפתור מריבות ומחלקות!

רגע עם הטלוויזיה החינוכית לילדים

אני זוכרת היטב את היום שבו אבא הביא הביתה קופסת קרטון גדולה וממנה הגיחה לעולמנו הטלוויזיה הראשונה של השכונה. נכון, מרקע בשחור-לבן, מבחר קטן של תכניות, המון קלקולים. ועם זאת מיד התאהבו הילדים בדמויות המופלאות שקולן ליווה את הילדות הקסומה והעשירו את עולם הילדים בלימוד השפה העברית, בהתנהגות זהירה בכבישים ובחינוך לאהבת המולדת.

במשך שנים התרגלו הילדים לדבר בלי סודות, לבלות יום-יום בחדר של חני או בבית של פיסטוק, לבקר את הילדים בשכונת חיים, וכל ילד ידע איפה נמצא רחוב סומסום ומי מתגורר בו.

חני, פיסטוק, דודלי ועוד דמויות מצחיקות וחביבות הפכו לחלק מנוף הילדות.

הכול למדו בקריאה ראשונה, ידעו לעשות חשבון פשוט, המתינו בקוצר רוח בשביל הסיפורים.

הילדים טיילו בארץ מולדת עם פרפר נחמד, קשת וענן, הדוברמן החברמן. בטיולים אלו למדו לאהוב את הטבע, את נופי הארץ ואת בעלי חיים.

בנעלי בית עשו המון ספורט, וכשממש התעייפו מפעילות גופנית מרובה הפעילו את הראש וניסו לפצח את חידות הפיצוחים.

וכמו אז גם היום מגיעים הילדים בהמוניהם אל החצר של פופיק, מנהלים שיחות נפש עם שוסטר ושוסטר ומתרגשים מעולם הבובות של גלי.

בכולנו מטביעות תכניות אלו חותם אישי והופכות אותנו לשעות אחדות לחיות במה.

החינוכית הבלתי מעוררת

זיכרונות מתוקים עולים מאותם זמנים נדירים ונעימים אשר הותירו בנו ההורים חותם ומסר לילדי העתיד.

היו אלו זמנים נעימים, לצד הילדים ישבנו שעות מול המרקע הקטן, צפינו בתכניות אינספור עם הילדים, דבר שחיבר אותנו כהורים.

למדנו ולימדנו את הילדים מהנושאים הרבים שהיו בתוכניות הטלוויזיה החינוכית, שהעשירו את עולמנו ואת עולם הילדים. קנינו ספרים מאותן סדרות החינוכית, הילדים דבקו בקריאת הספרים ושיפרו את קריאתם בצורה אדירה.

היינו מרותקים לתוכניות כמו בלי סודות, רגע עם דודלי, זהו זה, בחדר של חני, הבית של פיסטוק. וכמובן, התכנית שממנה למדנו בהומור חשבון פשוט ועוד הרבה סדרות שבזכותן למדנו רבות.

עצוב לנו לדעת שערוץ כה חשוב ייסגר. נהפוך הוא, אנו חבים לערוץ זה את התודה על כך שילדינו גדלו לתרבות נפלאה ולחינוך ברמה גבוהה.

כאימא לילדים שגדלו על ברכי החינוכית אני תקווה שהערוץ ימשיך לשדר לדורות הבאים

לפני שנאבד סופית את הקשר האנושי בגלל המחשבים והטלפונים הניידים.

שיר לטלוויזיה החינוכית

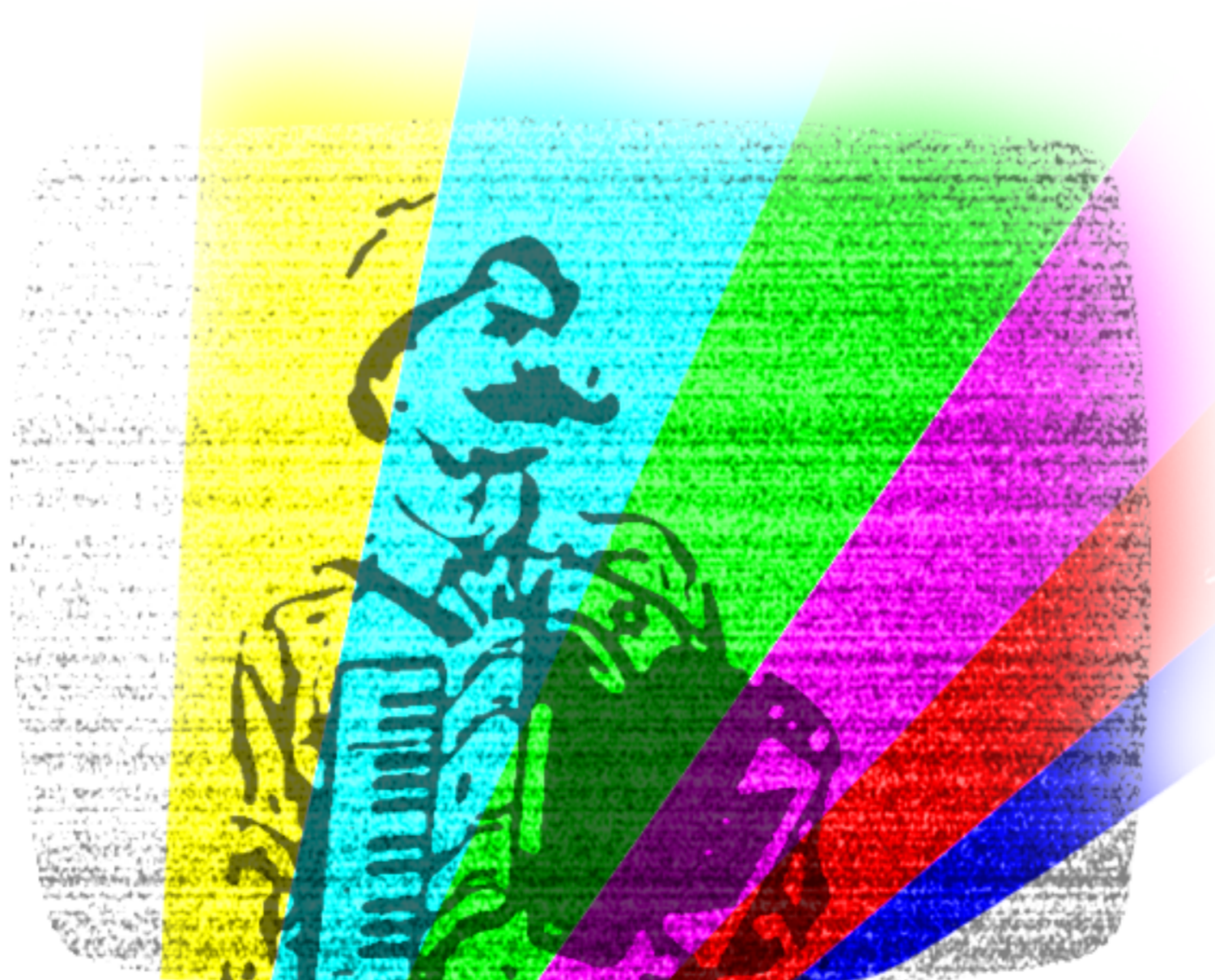
היום לפני 52 שנים
השקה בגאונה "קפסת הקסמים"
"סטארט אפ" חדש ומרענן בישוב
ללמד את הילדים כל מה שחשוב:
עברית ואנגלית, חשבון וערבית
היסטוריה ומסרת, תרבות ותקשורת
גדלנו עם הילדים בשכונת חיים,
עם פיסטוק ורגע,
היינו קרובים-קרובים
את אמא של מרקו בכל קיץ חפשונו
ועם זהו זה במלחמת המפרץ צחקנו
למדנו להקשיב ולשתף פעולה
למדנו על סובלנות ועל כחה של מלה.

עם השנים החנוכית התפתחה
והפכה לטלוויזיה לכל המשפחה:
טלוויזיה חכמה לקטנים ולגדולים
ממשיכה לחנך ולסלל לנו שבילים:
לקבוד, לסובלנות, לאהבת האדם
לתרבות, לחברות, לידיע עולם
כי בג'ונגל של היום בעולם התקשורת
טוב שיש חנוכית שתתן לנו תזכרת
שאפשר וגם צריך לשמר על איכות,
על ערכים ועל שפה, וזה כלל לא פשוט.

באיזה עוד ערוץ יש כאלו תכנים
הפונים להורים, לסבים ולנינים?
ואם כלם היו צופים בחנוכית
היינו חברה הרבה יותר סובלנית
יותר מכירים ויותר מקשיבים,
יותר יודעים, יותר קרובים-קרובים.
יותר מכבדים וסובלנים במיוחד
כמו שלמדנו בילדי בית העץ ובפרפר נחמד
יותר קשובים לפסקול הישראלי,
יותר מקדישים תשומת לב למלים,
יותר רגישים לשונה מאתנו,
יותר מבינים מהיכן באנו.

החנוכית היא ערוץ חוצה ישראל,
הטלוויזיה של דוד, מוחמד, אינאס ויעל
ואם החנוך חשוב ללבכם
הטלוויזיה החנוכית היא גם שלכם.
כי החנוך הוא העתיד שלנו
והחנוכית היא חלק מהחנוך של כלנו.

נאחל לה ליום ההלדת עכשו
שתמשיך ליצר ולשדר לנו את המיטב
שתמשיך להיות כזו נהדרת
כי אין לנו טלוויזיה חנוכית אחרת!

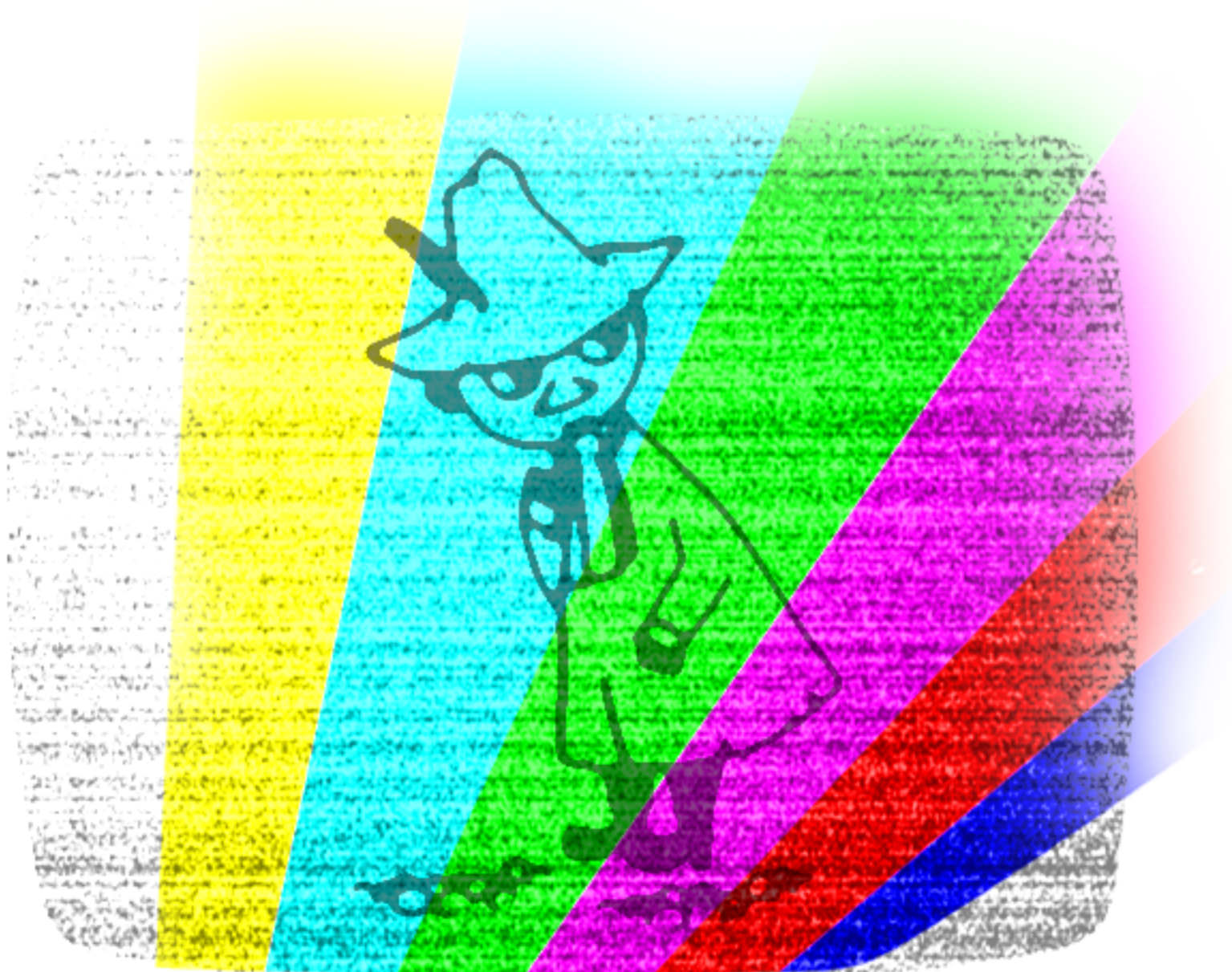

סנופקין

בהשראת סדרת "המומינים" ששודרה בטלוויזיה החינוכית

עוֹדֵךְ נוֹדֵד
בֵּין עֵמֶק הַמוֹמִינִים
לְקִצּוֹת תְּבֵל
בֵּין הַבְּהִיר וְהַפְּהָה
בֵּין הָעָמוּם וְהַצָּלוּל,
בֵּין הַקְּרוֹב וְהַרְחוֹק
בֵּין הַסְּמוּי וְהַגָּלוּי,
בֵּין הַרְדּוּם לְבֵין הָעֵר
לְלֹא הַסֶּבֶר
לְלֹא מַתָּן שְׁמוֹת.

בְּמַעֲבְרֵי הַנְּסֻתָּיִם
מֵעוֹנָה לְעוֹנָה
מֵטוֹב לְרַע
מֵאוֹר לְצֶל.
אֵלֶיךָ נֶאֱסָפִים
כָּל פְּלִיטֵי תְּבֵל,
חֲסָרֵי הַשֵּׁם וְהַזְּהוּת
חֲסָרֵי הַבַּיִת שְׁקוּלָם אֵלֶם
וְאַתָּה בְּמַפּוֹחֵיךָ הַקְּטָנָה מְנַגֵּן לָהֶם וּמְנַגֵּן

סיפורי האישי

שמי שוקי ובית הספר היסודי שנשלחתי אליו כילד היה מקום נורא. רק ברטרוספקטיבה של יותר משלושה עשורים אני יכול להבין עד כמה. תלמוד תורה של החינוך העצמאי בפתח תקווה מתחילת שנות השמונים של המאה הקודמת.

מעין ג'ונגל של תסמונות פסיכולוגיות לא מאובחנות או פליטי מסגרות לימוד דתיות ומסורתיות, ילדים להורים שעדיין לא בחרו סופית בהשתייכות מגזרית, האם הם מגדירים את עצמם חרדים ולכן ילדיהם צריכים ללמוד בחיידר, או שמא הם דתיים-לאומיים ולכן ילדיהם שייכים לממלכת-ידתי?

ומנגד, צוות המורים, שגם לו עברו הכשרה ראויה לחינוך (והם לא!) לא ידעו ולא יכלו להתמודד עם הג'ונגל הזה באמצעים הפורמליים והפרימיטיביים שעמדו לרשותם. כרוניקה של אלימות ידועה מראש.

למזלי הרב, אמי היקרה הבינה את המצוקה שנקלעתי אליה והרשתה לי להבריז מ"אוז" בעזרת כיסים מלאים בפתקי "מחלה" כאוות נפשי.

כמפלט, בבית צפיתי בטלוויזיה החינוכית. בלי הפסקה. ידעתי את לוח השידורים בעל פה.

צפיתי בכל השידורים החוזרים של כל התכניות.

הייתי קהל שבוי וכך למדתי אנגלית מ-HERE WE ARE וגבי ודבי, חשבון מ"חשבון פשוט", קריאה מ"בלי סודות", היסטוריה ישראלית מ"ארץ מולדת", תלמוד מ"שניים או חזין" וכן הלאה.

שתבינו: זה לא שהייתי חולה בבית יום או יומיים. ההשכלה של שנות בית הספר היסודי שלי מבוססת נטו על הידע שרכשתי בטלוויזיה הלימודית (והיום החינוכית).

לאחר שסיימתי את היסודי התחלתי ללמוד בישיבה תיכונית שנתרם לה חדר מחשבים יוקרתי ומתקדם, דבר שאפשר לי ליישם את כל מה שלמדתי ב"זומביט" באותה תקופה הלכה למעשה. כשהחלה ב"זומביט" תחרות פתיחי אנימציה ממוחשבת נתקלתי לראשונה בתוכנה 3D-Studio, כל כך נדהמתי מיכולותיה עד שלמדתי בכוחות עצמי את הממשק המסורבל של התוכנה. בהמשך למדתי באותה אוטוידקטיות גם את רזי ה-BBS והאינטרנט בעקבות אייטם מסקרן בהנחיית קיצים הצעיר מ"זומביט".

כשנה לאחר סיום התיכון נפטר אבי ז"ל בפתאומיות, צה"ל מצא לנכון לשחרר אותי משורותיו (עקב בעיה רפואית), וכך, בידע שרכשתי במחשבים בתקופת התיכון מצאתי את עצמי בגיל עשרים העובד הצעיר ביותר בחברת הייטק רפואית שאָתה הלכתי וצמחתי כאחראי מחשוב יחיד. משם המשכתי לחברות אחרות ולתפקידים נוספים ומגוונים בהייטק, התקדמתי מקצועית, ובהמשך התחתנתי, ולקראת לידת ילדנו השלישי החלטנו לעבור לגור בעפולה. ואז, פתאום, הכול נעצר.

בפריפריה אין עבודה בהייטק בכמות מספקת, ומצאתי את עצמי שולח מאות קורות חיים ולא מוזמן אפילו לראיון בודד אחד.

לאחר כמעט שנתיים של אבטלה החלטנו לעבור לגור במרכז. ברגע שהרחבתי את פרמטר חיפוש העבודה זומנתי לראיונות בכמה מקומות עבודה במרכז, בהם מכרז למשרת איש דיגיטל ב... טלויזיה החינוכית!

עם האנשים שראיינו אותי לתפקיד ושמעו את סיפורי האישי היה רוני צייג. מיוצרי "זומביט" וכיום מנהל את מחלקת הדיגיטל של החינוכית, מההטובות ביותר במזרח התיכון.

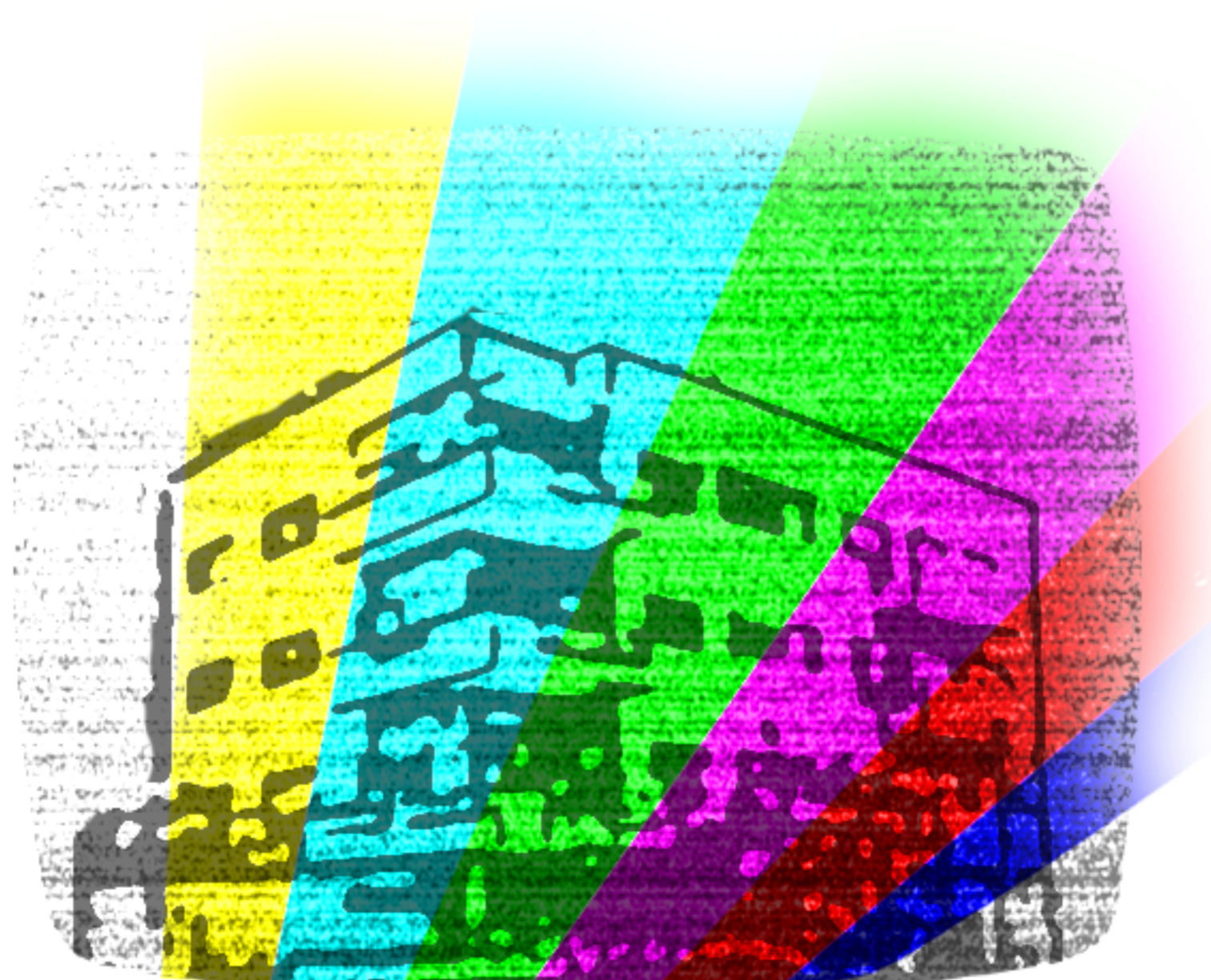
אבל!

בשבוע שבו המתנתי לתשובות מהראיון לחינוכית (ובאותו זמן התקבלתי לעבודה אחרת) גיליתי לתדהמתי בוויקיפדיה שבאוגוסט 2018 החינוכית תיסגר.

האבסורד הוא שדווקא בגלל שהכרתי את השוני המוחלט שבין רשות השידור לבין החינוכית חשבתי שחוק התאגיד לא חל על החינוכית, וכשגיליתי את המציאות המרה ונתבשרתי שהתקבלתי – נקלעתי להתלבטות לא פשוטה כלל, שקרעה אותי בין הרצון העז להיות חלק מהמקום שגידל אותי לבין מחויבותי לפרנסת משפחתי לאחר כמעט שנתיים של אבטלה.

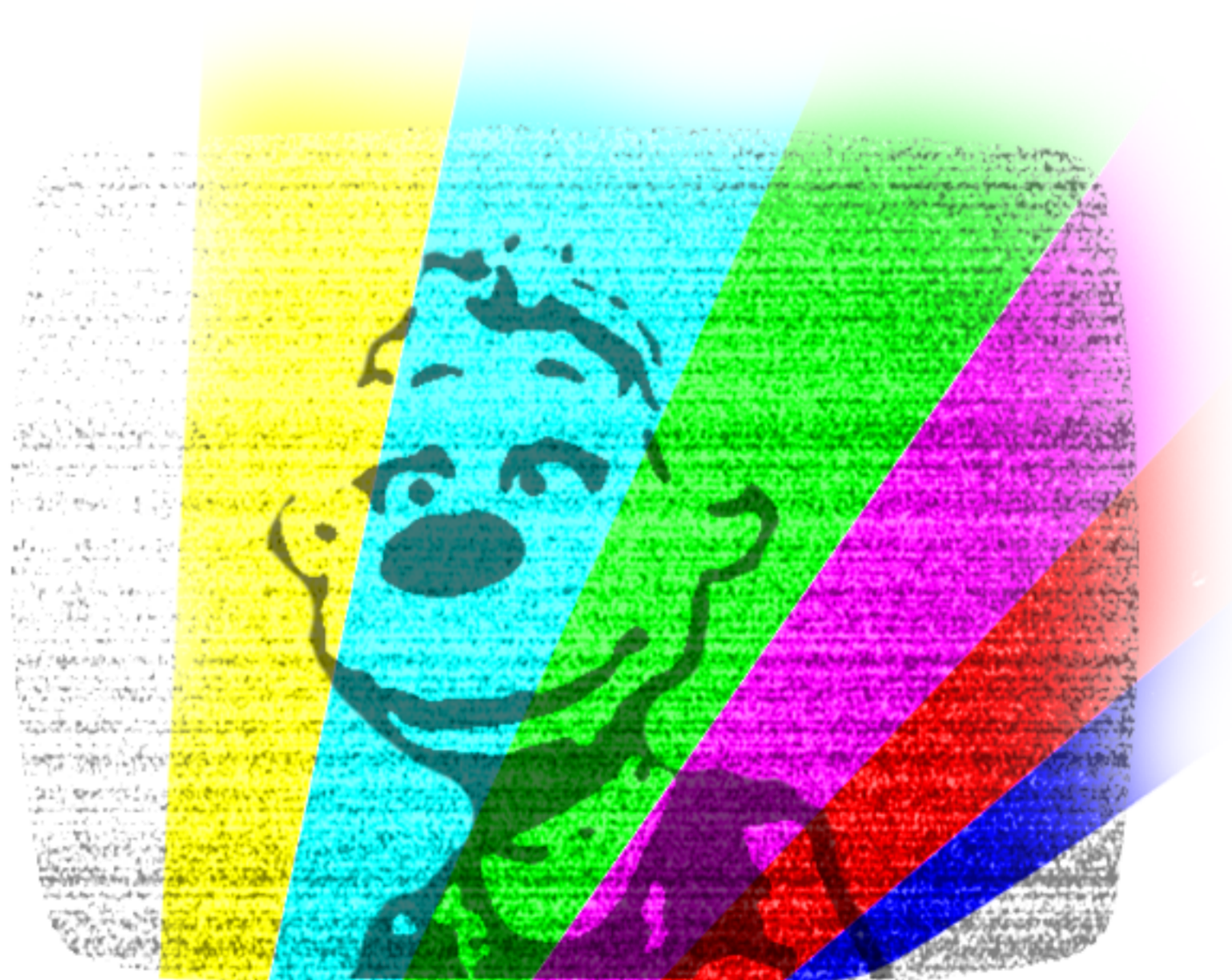
לאחר דיונים רבים עם אשתי והתייעצויות רבות הגענו להחלטה שמדובר בהזדמנות פז שלא תחזור והצטרפתי לצוות הדיגיטל הנדיר של החינוכית מתוך ידיעה ברורה שאנחנו כאן אורחים לרגע, הבט סביב (עוד שיר שגדלתי עליו מרצועת השירים של זהו זה) ואני לא מתחרט לרגע!

אם חס וחלילה באוגוסט הקרוב מפעל התרבות האדיר הזה יבוא אל קצו, לפחות אוכל לספר לילדיי ולנכדיי שהייתי חלק מדבר מופלא. מפעל תרבות חינוכי ממשלתי אדיר שגידל למופת ולתפארת דורות של ילדים. שידור ציבורי שעשה מלאכתו נאמנה ונקבר חי ונושם בשיא התנופה, בשיא הקדמה בגלל איוולת פוליטית מאוסה וסרוחה.

ספרו שֶהַצוֹת הַכְחָלוֹת
 מַעֲנִיקוֹת חַיֵּי נֶצַח
 נְדָמָה שֶנֶשְׁאָר בְּיָדוֹ שֶל ה־Q
 לְחַרֵץ גּוֹרָלוֹת
 וְאֵנוּ קוֹיִזְלִים וְקוֹיִלְטָרִים וְקוֹיִן
 מִיַּחְלִים שֶלֹא תִגְמַר חֶפְשֵׁת הַקִּיץ
 וְשֶלֹא נִוְתַר בְּנֵי בְּלִי בַּיִת
 כֹּל עוֹד הַיָּדִי לֹא גָמְעָה
 אֶת כּוֹס הַחֶלֶב
 בְּשַׁחֲר־לָבָן
 כֹּל עוֹד קְלָרָה לֹא עָמְדָה
 עַל רַגְלֶיהָ.

השפננה והשיר המקולל

באחד מהפרקים של הסדרה "להציל את חיות הבר" שודר פרק עם שפנה נקבה, שסבלה מצינון מתמשך. להלן הרשימות מפיה.

כמה קילומטרים "נדיבים" עברתי מהכרמל לרמת גן בדרכי אל בית החולים עם אפי המצונן. "זה אדון שפן", הציגה אותי אחת המטפלות שם והוציאה אותי אל מה שחבריי בסלעים כינו "הכלא". הם לא ידעו ולו לרגע שיש הבדל בין בית חולים לכלוב של גן חיות, אבל מה הם יודעים על חיי אדם?

רעדתי מאוד. מעולם לא הייתי במקום כזה, ועוד במצב כזה. המטפלת סימנה לי "לכי" בנפנוף קל. אז ניסיתי לחפש סלע טוב לשהות עליו, אבל לא מצאתי ולו סלע קטן לישון עליו. ואז מטפלת אחרת הגיעה, בדקה אותי ואמרה שאני מחרחרת. ואז הביאו את הבוס שלהם, שקראו לו יגאל, והחלו לעשות עליי בדיקות ודקירות משפילות. מרוב פחד התחלתי לחשוב שאולי אחיי היושבים בסלעים צודקים וכל בני האדם הם רשעים... נרדמתי, לא לפני שמצאתי את עצמי מתעטשת מרוב ייאוש. העבירו אותי לחדר אחר ושם התעוררתי מעורפלת הכרה. התעטשתי ספק בהתעוררות ספק בבהלה, והאנשים המוזרים החלו ללעוג לי, "זה כמו בשיר על השפן הקטן", אמרה אחת מהם במבוכה. ואז נזכרתי שבאחד מן הימים, כשהייתי חופשייה, עברה לידי חבורת מטיילי אדם. כשראו אותי הילדים, הם החלו לשיר בהתלהבות: "השפן הקטן שכח לסגור הדלת, הצטנן המספן וקבל נזלת...". אני כמעט בכיתי, כי חשבתי: מה יקרה אם באמת אהיה כך? האם גם אז הם יצחקו עליי, בני האדם האלה? אחי הגדול ניחם אותי: "את יודעת שבסוף גם באויבים שלנו יש אנשים רחמנים, ואם יקרה לך חס וחלילה דבר כזה הם תמיד יהיו לך לעזר".

האנשים הזמינו את מי שהם קראו לו "הבוס" או "המנהל" להתייעצות איתם. "האף סתום לגמרי", אמרה זו שצחקה עליי. "קשה לה לנשום", הוסיף אחר. "נביא את מקלות האוזניים ונטפל באף שלה", הורה "הבוס".

אלוהים שבשמים, חשבתי, מספיק כבר עם ה"טיפולים" הללו! האם לבני האדם לא כואב לראות שפנה סלע במצוקה? לא היו לי הכלים שהיו להם לתקשר עם המשפחות שלהם, ובכל זאת התגעגעתי הביתה.

ואז מרוב עצבים שלפתי "אפצ'י" גדול, ועוד אחר שהיה גדול אפילו יותר מה"אפצ'י" שבא אחרי ה"לה לה לה" בשיר המקולל ההוא – וראו זה פלא: הצינון הנורא עבר! ניצחתי את השיר ואת המחלה! הללויה!

באותו הערב, לאחר שהאנשים המוזרים החזירו אותי אל "הכלא" הראשון שבו שהיתי, כבר הרגשתי תחושת רווחה. עכשיו כבר יכולתי לשתות, לישון ולקום בחופשיות.

למחרת בבוקר באו שוב הרופאים ושמו לב כי "הרעשים שהיו", הכוונה לצינון החוזר ונשנה שהיה לי לפני שהגעתי הנה – הרעשים האלה נעלמו. "מחר היא תחזור הביתה", פסק המנהל "הבוס". יום לאחר מכן שבתי הביתה לאזור הכרמל.

יחי החופש! תחי הבריאות! יחי ניפוץ הסטיגמות!
תודה לך, אל רחום וחנון, על ששמעת לקול זעקתה של שפנפת הסלע וריחמת עליה ברוב חסדיך! עוד יותר שמחתי מהעובדה שהשיר המקולל לא נשמע ולו לרגע אחד במכוניתו של המנהל שהביאני לאזור הכרמל. איני זוכרת מה הוא אהב לשמוע, אבל לפחות זה לא היה השיר ההוא. סוף־סוף מישהו מקשיב לי ומתייחס אליי כמו שאני רוצה. יש! יש! ושוב יש!

עכשיו יש לי שאלה קטנה אליכם, ילדים: איך הייתם רוצים שיתארו את אחיי ואחיותיי השפנים? האם כקטנים, פחדנים ומצוננים שמעולם לא סגרו את דלתם, או כחיות השוכנות בנקיקי סלעים וחברותיות מאוד בסך הכול, על אף פחדנותן?
אתן לכם רמז קטן: "לה לה לה אפצ'י" – זאת לא אני!

שלוש, ארבע, חמש וחצי...

השעה כבר חמש אחר הצהריים, מתחיל קצת להחשיך. אימא של דני ואימא של יעל וגם אימא של סופי ואבי עומדות בחלונות ובמרפסות וקוראות לילדים הביתה. מהר, ארוחת ערב, מקלחת ולישון. כולם רצים הביתה כי זה הרי ידוע, כשאימא בחלון קוראת לארוחת הערב, תכף תתחיל התוכנית האהובה.

אני זוכרת איך הייתי מחכה לנעימת הפתיחה של התוכנית האהובה עליי. היום שם צ'ומפי ואינשם וגם ששי ויונה שסיפרו סיפורים מרתקים. ובימים שנשארתי חולה בבית הייתי צופה רואה ברגע ודודלי ובחביתוש ופיסטוק גם.

אני כבר מזמן לא ילדה ובעצמי אימא לילדות גדולות, אבל החינוכית עדיין מרתקת אותי, גם היום, עם התכניות החדשות. וכשאני מדליקה בבוקר את הטלוויזיה בסלון החינוכית זה דבר ראשון.

הקטנה שלי רק בת שלוש וחצי וכבר מדקלמת שירים מתוך התכניות האהובות עליה. תכניות החינוכית מגשרות על פערי דורות בין הורים לילדים ובין סבים לנכדים. תכניות שההורים שלי צפו איתי בילדותי, היום הם שרים את השירים עם הנכדים. איך אפשר לחשוב בכלל שיום אחד אדליק את הטלוויזיה ולא תהיה שם החינוכית? פשוט בלתי נתפס!

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

אנחנו מזמינים אתכם לצאת אִתנו למסע מיוחד בגיליון הבא שלנו.

גיליון 36 של "מוטיב" יראה אור בעוד כחודש ונושא: "על חֶלֶל".

מאז ומעולם נשאו בני האדם את מבטם אל השמים האין־סופיים, ותהו מה נמצא בעולמות האחרים. יש הטוענים שכבר מזמן הגיעו לכאן יצורים מכוכבים אחרים, אחרים חושבים שאנחנו אולי צאצאים שלהם; יש הבטוחים שנפגשו עם חוצנים; ויש החיים בתחושה חזקה שהקיום שלנו על כדור הארץ הוא רק ממד אחד, מצומצם ומנוון של האפשרי והבלתי נודע.

מאמצים רבים השקיעה האנושות כדי לצאת אל החלל שמעבר לכדור הארץ, ובכל זאת הגיעה רק עד למקומות הקרובים מאוד יחסית. טעמנו רק מעט מהחלל, והתיאבון רק גדל והולך, העיסוק במה שאולי נמצא בעולמות אחרים רק מתגבר – הן במחקר המדעי הן ביצירות האמנות.

מה קיים שם, מעבר לאופק שבקצה ידינו? איזה סוג של חיים אפשר לפגוש בירחים ובכוכבי הלכת הרחוקים? אילו תופעות אסטרונומיות מרתקות ומעצבות אותנו? איזה סוג של טכנולוגיה התפתחה במקומות שבהם רגל אדם עוד לא דרכה?

צאו למסע אל החלל וספרו לנו מה מצאתם שם, שהרי ליקום הענקי אין גבולות וכך גם לדמיון האנושי.

אלירן, יאיר ורובי

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/5/2018 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.